

Κυριακή Θ' Ματθαίου (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Αυγούστου 16, 2019

(Ματθ. 14, 22-34)

Επιλεγμένα αποσπάσματα από τον υπομνηματισμό του αγίου Ιωάννου, αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως του Χρυσοστόμου στην ευαγγελική περικοπή της Κυριακής Θ' Ματθαίου (ομιλία Ν' από το υπόμνημα του αγίου στο Κατά Ματθαίου Ευαγγέλιο)

«Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσει τοὺς ὄχλους καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. ὀψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. (: Καὶ ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς, γὰρ νὰ μὴν παρασυρθοῦν οἱ μαθητὲς Του ἀπὸ τοῦ εὐθουσιασμοῦ τοῦ πλήθους ποὺ ἠθέλε νὰ Του ἀνακηρύξει βασιλιά [μετὰ ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων] τοὺς ἀνάγκασε νὰ εἰσελθοῦν στὸ πλοῖο καὶ νὰ περάσουν πρὶν ἀπὸ Αὐτὸν στὸ ἀπέναντι μέρος τῆς λίμνης, ὡστὸν Αὐτὸς διαλύσει τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ. Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τὰ πλήθη, ἀνέβηκε στὸ ὄρος, γὰρ νὰ προσευχηθεῖ μόνος καὶ ἀπερίσπαστος. Κι ὅταν ἀρχισε νὰ νυκτῶνει, ἦταν μόνος Του ἐκεῖ. Τὸ πλοῖο ὅμως βρισκόταν πλέον στὸ μέσο τῆς λίμνης καὶ κλυδωνιζόταν πολὺ ἀπὸ τὰ κύματα, διότι ἦταν ἀντίθετος ὁ ἄνεμος)» [Ματθ. 14, 22-27] [ερμην. ἀπόδοση Παν. Τρεμπέλα].

Για ποιο λόγο ανεβαίνει στὸ ὄρος; Για νὰ μας διδάξει ὅτι εἶναι καλὸ πρᾶγμα ἡ ἐρημιά καὶ ἡ μόνωση ὅταν πρέπει νὰ επικουωρήσουμε με τὸν Θεό. Για τὸν λόγο αὐτὸν βέβαια καταφεύγει συχνά στις ἐρήμους καὶ ἐκεῖ πολλές φορές διανυκτερεύει προσευχόμενος γὰρ νὰ μας διδάξει νὰ ἐπιδιώκουμε τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία κατὰ τὴν προσευχή καὶ ἀπὸ τὸν χρόνο καὶ ἀπὸ τὸν τόπο. Διότι ἡ ἐρημος εἶναι μητέρα τῆς ἡσυχίας καὶ τόπος γαλήνης καὶ λιμάνι ποὺ μας ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε θόρυβο.

Καὶ ὁ μὲν Ἰησοῦς γὰρ τὸν λόγο αὐτὸν ἀνέβαινε ἐκεῖ στὸ ὄρος, οἱ μαθητὲς Του ὅμως κλυδωνίζονται καὶ πάλι ἀπὸ τὴ θαλασσοταραχὴ καὶ υποφέρουν ἀπὸ τὴν κακοκαιρία ὅπως καὶ σε κάποια προηγούμενη φορά [πρβλ. Ματθ. 8, 23-27: «Καὶ ἐμβάντι αὐτῶ εἰς τὸ πλοῖον ἠκολούθησαν αὐτῶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. καὶ ἰδοὺ σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσσει, ὥστε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· αὐτὸς δὲ ἐκάθευδε. καὶ

προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἤγειραν αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα. καὶ λέγει αὐτοῖς· τί δειλοὶ ἐστε, ὀλιγόπιστοι; τότε ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν λέγοντες· ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; (: Καὶ ὅταν μπήκε στο πλοίο, Τον ακολούθησαν οἱ δώδεκα μαθητές Του. Καὶ ἰδοὺ ἐγένετο θύελλα ἰσχυρὴ, ἀναταραχὴ καὶ τρικυμία μεγάλη στὴ θάλασσα, ὥστε τὸ πλοίο νὰ σκεπάζεται ἀπὸ τὰ κύματα. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως κοιμόταν. Καὶ προσήλθαν ἐντρομοὶ οἱ μαθητές κοντὰ Του καὶ Τον ξύπνησαν λέγοντας· “Κύριε σῶσε μας, χανόμεσθε”. Καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· “ὦ ὀλιγόπιστοι, γιατί εἰστε τόσο δειλοί;” Τότε, ἀφού σηκώθηκε ὀρθίος, διέταξε με ἐξουσία καὶ ἐπέπληξε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσα καὶ ἀμέσως ἐγένετο γαλήνη μεγάλη. Καὶ οἱ ἄνθρωποι πὺ εἶδαν καὶ ἀκούσαν τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ γεγονός, θαύμασαν καὶ ἔλεγον με ἐκσταση· τι ἄνθρωπος εἶναι αὐτός, ἀφού καὶ οἱ ἀνεμοὶ καὶ ἡ θάλασσα ὑποτάσσονται σε αὐτόν;”)]. Ἀλλὰ τότε τὸ πάθαιναν αὐτὸ ἔχοντας τὸν Ἰησοῦ μαζί τους μέσα στο πλοίο, ἐνῶ τώρα ἦσαν τελείως μόνοι τους. Διότι ἡρεμα καὶ σιγά- σιγά τούς εἰσάγει καὶ τοὺς καθοδηγεῖ στα μεγάλα πνευματικὰ θέματα καὶ στο νὰ ἀντιμετωπίζουν τὰ πάντα με γενναιότητα. Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, ὅταν συνέβη γιὰ πρώτη φορὰ νὰ κινδυνεύσουν, ἦταν μεν παρών, ἀλλὰ ὅμως κοιμόταν, ὥστε ἀμέσως νὰ τοὺς προσφέρει τὴν βοήθειά Του. Τώρα ὅμως **γιὰ νὰ τοὺς κάνει νὰ δείξουν μεγαλύτερη υπομονή**, δὲν κάνει οὔτε αὐτό, ἀλλὰ **φεύγει ἀπὸ κοντὰ τοὺς** καὶ ἐνῶ βρίσκονται στο μέσο τῆς θαλάσσης, ἐπιτρέπει νὰ σηκωθεί ἡ θαλασσοταραχὴ, **ὥστε νὰ μὴν ἐλπίζουν ἀπὸ πουθενὰ νὰ σωθοῦν, καὶ ὅλη τὴ νύκτα τοὺς ἀφήνει νὰ θαλασσοδέρνονται, γιὰ νὰ διεγείρει, κατὰ τὴ γνώμη μου, τὴν καρδιά τοὺς πὺ ἦταν πνευματικῶς νεκρὴ, εὐρισκόμενὴ ἀκόμη σε νάρκη**. Διότι τέτοιος εἶναι ὁ φόβος τὸν ὁποῖο δημιουργεῖ ἡ θαλασσοταραχὴ μαζί με τὴ νύκτα. Μαζί ὅμως με τὴ σύγχυση στὴν ὁποῖα τοὺς ἄφησε γιὰ λίγο νὰ βρίσκονται, αὐξήσε καὶ τὴν ἐπιθυμία τοὺς ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὸν ἴδιο πὺ καὶ ἄλλη φορὰ τοὺς εἶχε σῶσει, καθῶς ἐπίσης καὶ νὰ Τον ἐνθυμούνται συνεχῶς.

Καὶ ἀκριβῶς **γι' αὐτόν τὸν λόγο δὲν παρουσιάστηκε ἀμέσως σε αὐτούς**. Διότι λέγει: «*τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης* (: Κατὰ δε τὰ χαράματα, τὸ τέταρτο τρίωρο τῆς νυκτός, κατὰ τὸν χρόνο πὺ ἡ τετάρτῃ βάρδια τῶν φρουρῶν ἀνελάμβανε υπηρεσία [δηλ. μετὰξὺ τῶν ὡρῶν 3-6 π.μ.], ἦλθε ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς μαθητές περπατώντας ἐπάνω στὴ θάλασσα)» [Ματθ. 14, 25], με σκοπὸ νὰ τοὺς διδάξει **νὰ μὴ ζητοῦν ταχεῖα ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὶς συμφορὲς πὺ τοὺς βρίσκουν, ἀλλὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν τὰ δυσάρεστα γεγονότα με γενναιότητα**. Μόλις λοιπὸν ἤλπισαν ὅτι θὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴ θαλασσοταραχὴ, τότε καὶ πάλι ἐγένετο μεγαλύτερος ὁ φόβος τοὺς. Διότι λέγει ὁ Εὐαγγελιστής: «*καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμα ἐστὶ, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν* (: Ὅταν ὅμως Τον εἶδαν οἱ μαθητές νὰ περιπατεῖ ἐπάνω στὴ θάλασσα, ταραχθήκαν καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι φάντασμα καὶ ἀπὸ τὸν φόβο ἔκραξαν δυνατὰ)». Καὶ πράγματι αὐτὸ κάνει

πάντοτε, όταν δηλαδή πρόκειται να τους απαλλάξει από τον φόβο και τη δοκιμασία, τότε επιτρέπει να περιπέσουν σε κάποια δυσκολότερη και φοβερότερη, πράγμα που βέβαια συνέβη και τότε. Διότι μαζί με τη θαλασσοταραχή και η εμφάνιση του Κυρίου που περπατούσε επάνω στην τρικυμισμένη θάλασσα, τούς φόβισε πάρα πολύ και μάλιστα όχι λιγότερο από την τρικυμία. Για τον λόγο αυτόν ούτε το σκοτάδι διέλυσε, ούτε και τους φανερώθηκε αμέσως, για να τους εξασκήσει, όπως προανέφερα, με την παράταση αυτή του φόβου τους, και για να τους διδάξει να είναι καρτερικοί.

Το ίδιο έκανε και στην περίπτωση του **Ιώβ**. Διότι όταν επρόκειτο να τον ελευθερώσει από τον φόβο και τον πειρασμό, ακριβώς τότε επέτρεψε να γίνει χειρότερο το τέλος της συμφοράς του. Δεν εννοώ τον θάνατο των παιδιών του και τα λόγια της γυναίκας του, αλλά τους χλευασμούς των υπηρετών του και των φίλων του. Και όταν πάλι επρόκειτο να απαλλάξει τον Ιακώβ από τις ταλαιπωρίες του στην ξένη χώρα, επέτρεψε να δημιουργηθεί και να γίνει μεγάλος θόρυβος. Καθόσον ο πεθερός του, αφού τον συνέλαβε τον απειλούσε με θάνατο και ύστερα από εκείνον δεν άργησε να έλθει ο αδελφός του που παραλίγο να τον φόνευε [πρβλ. Γεν. κεφ. 31-32]. Διότι επειδή δεν είναι δυνατόν οι δίκαιοι να δοκιμάζονται και επί πολύ χρόνο και με μεγάλες δοκιμασίες, για τον λόγο αυτόν **όταν πρόκειται να απαλλαγούν από τις δοκιμασίες, θέλοντας να τους ωφελήσει σε μεγαλύτερο βαθμό, αυξάνει τις δοκιμασίες**. Πράγμα που έκανε και στην περίπτωση του Αβραάμ στέλνοντας σε αυτόν την τελευταία δοκιμασία, δηλαδή τη θυσία του παιδιού του [πρβ. Γέν. 22, 1 κ.ε.]. Διότι με τον τρόπο αυτόν οι δυσβάστακτες δοκιμασίες γίνονται υποφερτές, όταν αποστέλλονται στο τέλος της δοκιμασίας, και είναι πλέον πολύ κοντά η απαλλαγή από αυτές. Το ίδιο λοιπόν και τότε έκανε ο Χριστός και δεν φανέρωσε προηγουμένως τον εαυτό Του, αλλά τότε μόνο, όταν οι μαθητές Τον φώναζαν δυνατά. Διότι **όσο περισσότερο μεγάλωνε η αγωνία τους, τόσο περισσότερο επιζητούσαν την παρουσία Του**.

Στη συνέχεια, λέγει ο ευαγγελιστής, μόλις φώναζαν δυνατά, «*εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε* (: αμέσως μίλησε ο Ιησούς προς αυτούς και τους είπε • “θάρρος, εγώ είμαι • μη φοβεῖσθε”)» [Ματθ. 14, 27]. Τα λόγια αυτά διέλυσαν τον φόβο τους και τους έδωσαν θάρρος. Επειδή δηλαδή αρχικά δεν Τον ανεγνώρισαν όταν Τον είδαν, και εξαιτίας του παράδοξου βαδίσματός Του επάνω στην θάλασσα και εξαιτίας της ώρας που συνέβη αυτό, για τον λόγο αυτόν φανερώνει τον εαυτό Του σε αυτούς με τη φωνή Του.

Τι έκανε λοιπόν ο Πέτρος που ήταν ενθουσιώδης σε όλες του τις ενέργειες και πάντοτε εκδηλωνόταν πριν από τους άλλους μαθητές; «*Κύριε*», λέγει, «*εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα* (“Κύριε, εάν είσαι Εσύ, διάταξέ με να έλθω προς Εσένα περιπατώντας επάνω στα νερά”)». Δεν Του είπε να προσευχηθεί και να παρακαλέσει τον Πατέρα Του, αλλά Του είπε: «*κέλευσον* (:διάταξε)». Είδες πόσο

μεγάλος ήταν ο ενθουσιασμός του; Πόσο μεγάλη η πίστη του; Μολονότι βέβαια πολλές φορές εξαιτίας αυτού του ενθουσιασμού του ζητούσε πράγματα που υπερέβαιναν το μέτρο. Καθόσον και στην περίπτωση αυτήν ζήτησε πολύ μεγάλο πράγμα, αλλά αυτό το έκανε από αγάπη και μόνο και όχι προς επίδειξη. Διότι δεν είπε «Πρόσταξέ με να βαδίσω επάνω στα ύδατα», αλλά τι; «Πρόσταξέ με να έλθω προς Εσένα». Διότι κανείς δεν αγαπούσε τόσο πολύ τον Ιησού. Το ίδιο έκανε και μετά την Ανάσταση· δεν θέλησε και τότε να πάει στον τάφο μαζί με τους άλλους μαθητές, αλλά έτρεξε να πάει πριν από αυτούς. Και δε δείχνει με αυτό μόνο την αγάπη του, αλλά και την πίστη του. Διότι δεν πίστεψε απλά και μόνο ότι ο Ιησούς μπορεί να περιπατεί επάνω στη θάλασσα, αλλά ότι και σε άλλους μπορεί να μεταδώσει αυτήν τη δυνατότητα. Η επιθυμία του λοιπόν είναι να βρεθεί πλησίον Του το ταχύτερο.

«Ὁ δὲ εἶπεν, ἔλθέ. καὶ καταβάς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα ἔλθειν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με. εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας; (: Ο δε Κύριος του είπε• “έλα”. Κατέβηκε ο Πέτρος από το πλοίο και περιπάτησε επάνω στα νερά, για να έλθει στον Ιησού. Όταν όμως είδε τον άνεμο ισχυρό, φοβήθηκε, κλονίστηκε η πίστη του, άρχισε να βυθίζεται και φώναξε δυνατά λέγοντας• “Κύριε, σώσε με”). Αμέσως δε ο Ιησούς άπλωσε το χέρι Του, τον έπιασε και του είπε• “ολιγόπιστε, γιατί κλονίστηκες στην πίστη και δείλιασες;”». [Ματθ. 14, 28-31].

Αυτό το θαύμα είναι πιο παράδοξο από το προηγούμενο, γι' αυτό δε και γίνεται μετά από εκείνο. Αφού δηλαδή ο Ιησούς απέδειξε ότι είναι εξουσιαστής της θάλασσας, στη συνέχεια επιτελεί και το πιο αξιοθαύμαστο θαύμα. Διότι τότε μεν, επιτίμησε μόνο τους ανέμους, τώρα όμως και ο Ἰδιος βαδίζει επάνω στα ύδατα και σε άλλον παρέχει τη δυνατότητα να πράξει το ίδιο, πράγμα που εάν από την αρχή πρόσταζε να γίνει, οπωσδήποτε δε θα το δεχόταν ο Πέτρος με τον ίδιο τρόπο επειδή δε θα είχε ακόμη αποκτήσει τόση μεγάλη πίστη.

Γιατί όμως ο Χριστός το επέτρεψε να γίνει αυτό; Διότι, εάν του έλεγε ότι δεν μπορεί να βαδίσει επάνω στη θάλασσα, ο Πέτρος, επειδή ήταν ορμητικός, θα είχε αντιρρήσεις. Για τον λόγο αυτό τον πείθει με τα γεγονότα, ώστε στο μέλλον να είναι πιο **σώφρονας**. Αλλά και έτσι δεν μπορεί να συγκρατήσει τον εαυτό του πάνω στην επιφάνεια. Αφού λοιπόν, κατέβηκε από το πλοίο, κλυδωνίζεται, επειδή φοβήθηκε. Και τον κλυδωνισμό προκάλεσε η τρικυμία, τον φόβο όμως τον δημιούργησε ο άνεμος. Ο δε ευαγγελιστής Ιωάννης λέγει ότι: *«ἤθελον οὖν λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον (: Όταν πλέον πείσθηκαν οι μαθητές ότι Αυτός είναι ο διδάσκαλος, έσπευσαν να Τον πάρουν στο πλοίο. Και αμέσως μόλις Τον πήραν, το πλοίο έφθασε στην ξηρά, όπου πήγαιναν)»* [Ιω. 6, 21]. Όστε όταν επρόκειτο να προσεγγίσουν την ξηρά, τότε ο Ιησούς ανέβηκε στο πλοίο.

Αφού λοιπόν κατέβηκε ο Πέτρος από το πλοίο, βάδιζε προς τον Ιησού, χαρούμενος όχι τόσο επειδή περπατούσε πάνω στη θάλασσα, αλλά **επειδή ερχόταν κοντά στον Κύριο**. Και ενώ είχε νικήσει το σπουδαιότερο, επρόκειτο να κακοπαθήσει από το μικρότερο, εννοώ την ορμή του αέρος και όχι τη θάλασσα. Πραγματικά **τέτοια είναι η ανθρώπινη φύση, πολλές φορές, δηλαδή, επιτυγχάνει τα μεγάλα και αποτυγχάνει στα ελάχιστα**. Όπως έγινε στον Ηλία με την Ιεζάβελ, τον Μωυσή με τον Αιγύπτιο και τον Δαβίδ με τη Βηρσαβεέ. Έτσι, λοιπόν, και ο Πέτρος. Ενώ ήταν ακόμη φοβισμένος, πήρε το θάρρος να πατήσει επάνω στα κύματα, αλλά δεν μπόρεσε να αντισταθεί στην ορμή του ανέμου, αν και βρισκόταν κοντά στον Χριστό.

Έτσι, **δεν τον ωφελεί καθόλου το ότι βρίσκεται κοντά στον Χριστό τοπικώς, εάν δεν είναι κοντά Του με την πίστη**. Το γεγονός αυτό φανέρωνε και τη διαφορά μεταξύ του Διδασκάλου και του μαθητή και έδινε παρηγοριά και στους άλλους μαθητές. Διότι εάν αγανάκτησαν για τους δύο αδελφούς που ζήτησαν τα πρωτεία, πολύ περισσότερο θα αγανάκτησαν εδώ, επειδή δεν είχαν λάβει το άγιο Πνεύμα. **Μετά τη δωρεά του αγίου Πνεύματος, όμως, δε συμπεριφέρονται έτσι**. Διότι σε κάθε περίπτωση παραχωρούν τα πρωτεία στον Πέτρο και στις ομιλίες προς τον λαό, αυτόν προβάλλουν, αν και ήταν ο πιο αμόρφωτος από τους άλλους.

Και γιατί δε διέταξε ο Ιησούς τους ανέμους να σταματήσουν, αλλά άπλωσε ο Ίδιος το χέρι Του και τον έπιασε; Διότι χρειαζόταν και η πίστη του Πέτρου. Επειδή, **όταν δεν γίνεται ό,τι εξαρτάται από εμάς, τότε παύει και η βοήθεια του Θεού**. Για να του δείξει, λοιπόν, ότι **δεν τον παρέσυρε η δύναμη του ανέμου, αλλά η δική του ολιγοπιστία**, λέγει: «*ολιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας; (: “ολιγόπιστε, γιατί κλονίστηκες στην πίστη και δέιλιασες;”)*» [Ματθ. 14, 31]. Ωστε εάν δεν του έλειπε η πίστη, θα μπορούσε με ευκολία να αντιμετωπίσει και τον άνεμο. Για τον λόγο αυτόν, ακριβώς, αφού τον έπιασε από το χέρι, άφησε τον άνεμο να φυσά, **για να του αποδείξει ότι καθόλου δεν μπορεί να τον βλάψει ο άνεμος, όταν η πίστη του είναι σταθερή και αμετακίνητη**. Και όπως το μικρό πουλάκι, που προ ολίγου πέταξε από τη φωλιά του και κινδυνεύει να πέσει στη γη, το παίρνει στα φτερά της η μητέρα του και το επαναφέρει στη φωλιά, έτσι έκανε και ο Χριστός.

«*καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος (: Και όταν ανέβηκαν αυτοί στο πλοίο, κόπασε ο άνεμος)*». Προηγουμένως [Ματθ. 8, 27] έλεγαν: «*Τι άνθρωπος είναι αυτός, διότι και οι άνεμοι και η θάλασσα υπακούουν σε αυτόν;*». Τώρα όμως δεν λένουν τα ίδια. «*οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ (: Οι μαθητές, που ήσαν στο πλοίο)*», λέγει ο ευαγγελιστής, «*ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ (: ήλθαν, γονάτισαν με σεβασμό προς Αυτόν και είπαν· “αληθινά Εσύ είσαι Υιός του Θεού”)*». Βλέπεις με ποιον τρόπο σιγά σιγά τους ανέβαζε υψηλότερα; Πραγματικά, από το γεγονός ότι βάδισε ο Ίδιος επάνω στη θάλασσα και από το ότι και σε άλλον

έδωσε την εντολή να κάνει το ίδιο και τον έσωσε όταν κινδύνευσε, αυξήθηκε κατά πολύ η πίστη αυτών. Τότε, βέβαια, επιτίμησε τη θάλασσα, τώρα όμως, δεν την επιτιμά, αλλά με άλλον τρόπο αποδεικνύει περισσότερο τη δύναμή Του. Γι' αυτό και έλεγαν: «Αληθινά, είσαι Υιός του Θεού». Τι λοιπόν; Τους μάλωσε επειδή είπαν αυτόν τον λόγο; Όχι βέβαια, αλλά αντίθετα, και επιβεβαίωσε τους λόγους τους, με το να θεραπεύει με μεγαλύτερη εξουσία όσους ασθενείς βρίσκονταν κοντά Του και όχι όπως προηγουμένως.

«Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ. καὶ ἐπιγνόντες αὐτὸν οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου ἐκείνου ἀπέστειλαν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα κἂν μόνον ἄψωνται τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· καὶ ὅσοι ἤψαντο διεσώθησαν (: Και αφού διέσχισαν τη θάλασσα, ἦλθαν στη χώρα της Γεννησαρέτ. Οι δε ἄνθρωποι του τόπου εκείνου μόλις τον αντελήφθησαν, ἔστειλαν αγγελιοφόρους σε ὅλη την περιοχή εκείνη, για να αναγγείλουν την ἔλευσή Του, και Του ἔφεραν ὅλους τους ασθενείς. Τον παρακαλούσαν δε να τους επιτρέψει, ἔστω και να αγγίξουν μόνο την ἄκρη ἀπὸ το εξωτερικὸ ἱμάτιό Του• και ὅσοι το ἄγγιξαν, θεραπεύθηκαν τελείως)» [Ματθ. 14, 34-36]. Πραγματικά, δεν πήγαιναν κοντά Του, ὅπως προηγουμένως, που Τον καλούσαν στα σπίτια και ζητούσαν να αγγίξει με το χέρι Του τους ασθενείς και να δώσει εντολή για τη θεραπεία· τώρα Τον πλησιάζουν με υψηλότερο φρόνημα και με μεγαλύτερη ευσέβεια και με μεγαλύτερη πίστη ζητούν και επιτυγχάνουν τη θεραπεία. Διότι η αιμορροούσα γυναίκα που με βαθιά πίστη εἶχε αναζητήσει τη θεραπεία της απλά και μόνο με το ἄγγιγμα του ενδύματός Του, τους δίδαξε ὅλους να φιλοσοφούν.

Για να δείξει ἔτισης ο ευαγγελιστής ὅτι για πολύ χρόνο παρέμεινε στα μέρη εκείνα λέγει ὅτι «Ὅταν οἱ ἄνθρωποι του τόπου ἐκείνου Τον ἀντιλήφθηκαν ἔστειλαν ἀπεσταλμένους σε ὅλη την περιοχή ἐκείνη για να εἰδοποιήσουν τους κατοίκους της περί της ἀφίξεώς Του και Του ἔφεραν ὅλους τους ασθενείς». Και ὅμως, ἡ μακρὰ παραμονή Του σε αὐτούς ὄχι μόνο δεν παρέλυσε την πίστη τους, ἀλλά την ἔκανε μεγαλύτερη και την κράτησε σε ἀκμή.

Ας αγγίξουμε λοιπόν και εμεῖς το ἄκρο του ενδύματός Του. Ἢ μάλλον, εἰάν θέλουμε, Τον ἔχουμε **ολόκληρο κοντά μας**. Διότι και το σῶμα Του ἔχει παρατεθεῖ τώρα μπροστά μας. Ὄχι μόνο το ἔνδυμα, ἀλλά και το σῶμα. Ὄχι να το αγγίξουμε μόνο, ἀλλά να το φάγουμε και να χορτάσουμε. Για τον λόγο αὐτόνας **Τον πλησιάσουμε με πίστη**, καθένας μας που υποφέρει ἀπὸ κάποια ἀσθένεια. Διότι **εἰάν ἐκεῖνοι, που ἄγγιξαν το ἄκρο του ενδύματός Του, πήραν τόσο μεγάλη δύναμη, πόση θα λάβουμε εμεῖς που Τον ἔχουμε ολόκληρο;**

Αλλά το να πλησιάσουμε τον Χριστό με πίστη, δεν σημαίνει να λάβουμε μόνο τη Θεία Κοινωνία, ἀλλά να τη δεχτούμε με καθαρὴ την καρδιά και να βρισκόμαστε σε τέτοια ψυχικὴ διάθεση, σαν να βαδίζουμε προς τον Ἴδιο

του Χριστού. Διότι τι σημασία έχει, αν δεν ακούμε τη φωνή Του; Βλέπεις τον Ίδιο να σου προσφέρεται. Ή μάλλον ακούς και τη φωνή Του, αφού σου ομιλεί διαμέσου των ευαγγελιστών. **Πιστέψτε λοιπόν ότι και τώρα εκείνο το δείπνο γίνεται στο οποίο και ο ίδιος παρευρισκόταν. Διότι αυτό δε διαφέρει σε τίποτε από εκείνο.** Ούτε βέβαια, αυτό μεν το παραθέτει άνθρωπος, ενώ εκείνο ο Κύριος, αλλά και το ένα και το άλλο το παρασκευάζει ο Ιησούς. Συνεπώς, όταν θα δεις τον ιερέα να σου το προσφέρει, να μην έχεις τη γνώμη ότι ο ιερέας το κάνει αυτό, αλλά να πιστεύεις ότι **το χέρι που απλώνεται είναι του Χριστού.** Διότι όπως όταν βαπτίζεσαι, δεν είναι ο ιερέας που σε βαπτίζει, αλλά ο Θεός που σου αγγίζει το κεφάλι με αόρατη δύναμη, και ούτε άγγελος, ούτε αρχάγγελος, ούτε κανείς άλλος δεν τολμά να πλησιάσει και να σε αγγίξει, κατά όμοιο τρόπο και τώρα.

Πραγματικά, **όταν ο Θεός αναγεννά κάποιον, η δωρεά είναι αποκλειστικά και μόνο του Θεού.** Δε βλέπεις εκείνους που υιοθετούν εδώ στη γη ότι δεν αναθέτουν τη διαδικασία της υιοθεσίας στους δούλους τους, αλλά προσέρχονται οι ίδιοι στο δικαστήριο; Κατά όμοιο τρόπο και ο Θεός δεν ανέθεσε στους αγγέλους τη διαχείριση της δωρεάς Του, αλλά παρευρίσκεται ο Ίδιος και μας συμβουλεύει και μας λέγει: *«καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γάρ ἐστιν ὁ πατήρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς (: Και κανέναν επάνω στη γη να μην τον ονομάσετε "πατέρα σας" με κύρος και εξουσία απεριόριστη και απόλυτη. Διότι ένας είναι ο Πατέρας σας, εκείνος που είναι στους ουρανούς)»* [Ματθ. 23, 9]. **Και το λέγει αυτό όχι για να μην αποδίδεις τις πρέπουσες τιμές στους γονείς σου, αλλά για να θέσεις επάνω από όλα Εκείνον που σε δημιούργησε και σε συμπεριέλαβε στα παιδιά Του .** Διότι εκείνος που έδωσε το σπουδαιότερο, δηλαδή προσέφερε θυσία τον εαυτό Του, πολύ περισσότερο δε θα απαξιώσει να σου δώσει και το σώμα Του.

Ας ακούσουμε, λοιπόν, ιερείς και όλοι οι υπόλοιποι Χριστιανοί, πόσο μεγάλη δωρεά λάβαμε. Ας το ακούσουμε και ας νιώσουμε φρίκη. Μας έδωσε το δικαίωμα να χορτάσουμε με τις αγίες Του σάρκες, **πρόσφερε τον ίδιο τον εαυτό Του να θυσιαστεί. Ποια απολογία θα έχουμε, όταν ενώ τρεφόμεστε με την τροφή αυτού του είδους διαπράττουμε τόσο μεγάλες αμαρτίες;** Όταν, ενώ τρώγουμε αμνό, γινόμαστε λύκοι; Όταν ενώ τρώγουμε πρόβατο, αρπάζουμε όπως οι λέοντες; Διότι το μυστήριο αυτό μας δίνει εντολή όχι μόνο να είμαστε τελείως καθαροί από αρπαγή, αλλά και από την απλή έχθρα. Διότι το μυστήριο αυτό είναι **μυστήριο ειρήνης.** Δεν επιτρέπει να το ανταλλάσουμε με χρήματα. Πραγματικά, εάν ο Κύριος δε λυπήθηκε τον εαυτό Του για εμάς, **ποιας τιμωρίας είμαστε άξιοι εμείς, όταν ενδιαφερόμαστε για τα χρήματα και αδιαφορούμε για την ψυχή μας, χάριν της οποίας ο Ιησούς θυσίασε τον εαυτό Του;** Στους μεν Ιουδαίους ο Θεός καθόρισε τις ετήσιες εορτές για να θυμούνται τις ευεργεσίες που τους έκανε, ενώ σε εσένα σου τις υπενθυμίζουν κάθε ημέρα, όπως μπορεί να πει κανείς, τα μυστήρια αυτά.

Συνεπώς, να **μην ντρέπεσαι τον σταυρό**. Διότι αυτά είναι για εμάς τα άξια σεβασμού, αυτά είναι τα μυστήριά μας. Με αυτό το δώρο κοσμούμαστε, με αυτό δοξαζόμαστε. Και αν πω ότι ο Θεός εξέτεινε τον ουρανό, άπλωσε τη γη και τη θάλασσα και απέστειλε τους αγγέλους, δε θα πω τίποτε το ισάξιο με αυτό. Διότι αυτό είναι το αποκορύφωμα όλων των αγαθών, ότι δηλαδή, **ο Θεός προσέφερε τον ίδιο τον Υιό Του, για να σώσει τους δούλους Του που απομακρύνθηκαν από κοντά Του**.

Γι' αυτό ας μην πλησιάζει στην τράπεζα αυτήν κανένας Ιούδας, κανένας Σίμων μάγος [αυτός είχε προσπαθήσει να εξαγοράσει από τον Απόστολο Πέτρο το αποστολικό χάρισμα της μεταδόσεως των δωρεών του Αγίου Πνεύματος και να εμπορευτεί τη Θεία Χάρη, προκειμένου να κερδίσει χρήματα: βλ. Πραξ. 8, 9-25 εξ.]. Διότι και οι δύο χάθηκαν από τη φιλαργυρία τους. Ας αποφύγουμε λοιπόν το βάραθρο αυτό και **ας μην νομίζουμε ότι είναι αρκετό για τη σωτηρία μας, το να προσφέρουμε δηλαδή στην Αγία Τράπεζα χρυσό και στολισμένο με πολύτιμους λίθους ποτήριο, ενώ από την άλλη απογυμνώνουμε χήρες και ορφανά με την τρομερή φιλαργυρία μας**. Εάν όμως θέλεις να τιμήσεις τη θυσία του Υιού του Θεού, **να προσφέρεις την ψυχή σου**, για την οποία θυσιάστηκε ο Χριστός. **Αυτήν να κάνεις χρυσή. Εάν αυτή, όμως, είναι χειρότερη από το μολύβι και από το όστρακο, ποια είναι η ωφέλεια, και αν ακόμη το σκεύος είναι από χρυσό;**

Ωστε **ας μη φροντίζουμε μόνο το πώς θα προσφέρουμε στην εκκλησία χρυσά σκεύη, αλλά το πώς η προσφορά μας θα προέρχεται από δίκαιους κόπους και πλούτη. Διότι εκείνες οι προσφορές είναι πιο πολύτιμες και από το χρυσάφι, οι οποίες δεν είναι προϊόντα πλεονεξίας. Δεν είναι βέβαια χρυσοχοείο, ούτε αργυροκοπείο η εκκλησία, αλλά πανήγυρη αγγέλων. Για τον λόγο αυτό και ψυχές χρειαζόμαστε αγαθές. Διότι και ο Θεός για τις ψυχές τα προσφέρει όλα αυτά. Δεν ήταν, βέβαια, αργυρή τότε η τράπεζα εκείνη, ούτε το ποτήριο χρυσό, με το οποίο έδωσε ο Χριστός το Αίμα Του στους μαθητές Του. Αλλά ήσαν τίμια και φρικτά εκείνα, επειδή ήσαν πλήρη από το άγιο Πνεύμα.**

Θέλεις να το τιμήσεις το σώμα του Χριστού; Να μην αδιαφορήσεις όταν είναι γυμνός. Ούτε να Του τιμήσεις εδώ στον ναό με μεταξωτά ενδύματα, και έξω να Του περιφρονήσεις, όταν θα βασανίζεται από το ψύχος και τη γυμνότητα. Διότι εκείνος που είπε «λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστί τὸ σῶμά μου (: λάβετε και φάτε· αυτό είναι το Σώμα μου)» [Ματθ. 26, 26] και επιβεβαίωσε με τον λόγο Του το πράγμα, ο Ίδιος θα πει: «ἐπέίνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με (: Διότι πείνασα και δεν μου δώσατε να φάγω, δίψασα και δεν μου δώσατε λίγο νερό να ξεδιψάσω)» [Ματθ. 25, 42] και «ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε (: «αλήθεια σας λέγω• εφόσον δεν κάματε τα καλά αυτά σε έναν από αυτούς, που ο

κόσμος θεωρεί πολύ μικρούς, ούτε σε εμένα τα κάνατε”)» [Ματθ. 25, 45]. **Το σώμα Του λοιπόν, δε χρειάζεται ενδύματα, αλλά καθαρή ψυχή, η δε καθαρή ψυχή απαιτεί μεγάλη φροντίδα.**

Ας μάθουμε, λοιπόν, να φιλοσοφούμε και να τιμάμε τον Χριστό, όπως Αυτός θέλει. Διότι για εκείνον που τιμάται η πιο ευχάριστη τιμή είναι εκείνη που ο ίδιος επιθυμεί και όχι εκείνη που εμείς νομίζουμε ότι επιζητεί. Επειδή και ο Πέτρος νόμιζε ότι τιμά τον Χριστό με το να Τον εμποδίσει να νίψει τα πόδια των μαθητών. Η πράξη του όμως δεν ήταν τιμή, αλλά τελείως το αντίθετο. Έτσι και **εσύ να τιμάς τον Ιησού με την τιμή που ο Ίδιος καθόρισε, δηλαδή, με το να ξοδεύεις τα πλούτη σου στους πτωχούς. Πραγματικά, ο Θεός δε χρειάζεται χρυσά σκεύη, αλλά ψυχές χρυσές.**

Και αυτά τα λέω όχι για να σας εμποδίσω να κατασκευάζετε αφιερώματα χρυσά στον Θεό, αλλά τα λέγω, επειδή έχω την αξίωση μαζί με αυτά, και μάλιστα πριν από αυτά, να κάνετε ελεημοσύνη. Διότι ο Θεός τα δέχεται αυτά, αλλά πολύ περισσότερο δέχεται τα έργα της ελεημοσύνης. Πραγματικά, με τα αφιερώματα στους ναούς θα ωφεληθεί μόνο αυτός που προσφέρει, ενώ με την ελεημοσύνη ωφελείται και αυτός που τη λαμβάνει. Στην πρώτη περίπτωση πιθανόν να θεωρηθεί ότι η προσφορά είναι αφορμή φιλοδοξίας, ενώ στη δεύτερη το παν προέρχεται από την ελεημοσύνη και τη φιλανθρωπία. Διότι ποια η ωφέλεια, όταν η τράπεζα του Χριστού είναι γεμάτη από χρυσά ποτήρια, ενώ ο Ίδιος πεθαίνει από την πείνα;

Πρώτα να χορτάσεις αυτόν που πεινά, και ύστερα στόλισε και την τράπεζά του με αφθονία. Φτιάχνεις χρυσό ποτήριο και δεν προσφέρεις ένα ποτήριο κρύο νερό; Και ποια η ωφέλεια; Χρυσοποίκιλτα τραπεζομάντηλα κατασκευάζεις για την Αγία Τράπεζά του και στον Ίδιο δεν δίνεις ούτε τα αναγκαία ενδύματα; Και ποιο το κέρδος από αυτά; Διότι πες μου, σε παρακαλώ, εάν δεις κάποιον, που δεν έχει ούτε την απαραίτητη για να συντηρηθεί τροφή, και τον αφήσεις μόνο του να αντιμετωπίσει την πείνα, αλλά παράλληλα, στολίσεις την αγία Τράπεζα με άργυρο, άραγε θα σου χρωστάει ευγνωμοσύνη ο Κύριος ή θα αγανακτήσει πολύ εναντίον σου; Τι λοιπόν; Εάν βλέπεις έναν άνθρωπο, που φορεί κουρέλια και παγώνει από το κρύο, και δεν του δώσεις ενδύματα, αλλά κατασκευάζεις χρυσούς κίονες για τον ναό, ισχυριζόμενος ότι το κάνεις προς τιμή του, δε θα νομίσει ότι τον ειρωνεύεσαι και τον περιπαίζεις και μάλιστα με τον χειρότερο τρόπο; Το ίδιο να σκέπτεσαι και για τον Χριστό, όταν περιφέρεται άστεγος και ξένος και ζητεί στέγη. Εσύ όμως παραλείπεις να Τον υποδεχτείς και καλλωπίζεις το έδαφος και τους τοίχους και τα κιονόκρανα. Και απλώνεις αργυρές αλυσίδες ανάμεσα στις λαμπάδες, ενώ δε θέλεις ούτε να δεις τον ίδιο που είναι δεμένος στη φυλακή.

Αυτά τα λέγω όχι για να σας αφαιρέσω την προθυμία σας για τις προσφορές αυτές, αλλά για να σας προτρέψω μαζί με αυτά να πράττετε και εκείνα ή μάλλον να προτάσσετε εκείνα από αυτά. Διότι κανένας δεν κατηγορήθηκε ποτέ, επειδή δεν έπραξε αυτά, ενώ για εκείνα και με τη γέενα διατυπώθηκε απειλή και με το άσβεστο πυρ και με την τιμωρία με τους δαίμονες. Συνεπώς, **να μην αδιαφορείς για τον αδελφό σου που βασανίζεται, ενώ στολίζεις τον οίκο του Θεού, διότι αυτός είναι πιο σπουδαίος ναός από εκείνον.** Πραγματικά, αυτά τα κειμήλια θα μπορέσουν να τα αρπάξουν βασιλείς άπιστοι, τύραννοι και ληστές. **Όσα όμως θα προσφέρεις στον αδελφό σου που πεινά και είναι ξένος και γυμνός, ούτε ο διάβολος δε θα μπορέσει να τα διαρπάξει, αλλά θα φυλαχτούν σε θησαυροφυλάκιο ασύλητο.**

Τότε γιατί λέγει ο ίδιος ο Ιησούς «τούς πτωχούς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε (: Διότι τους πτωχούς τους έχετε πάντοτε μαζί σας και μπορείτε, όποτε θέλετε να τους βοηθάτε, εμένα όμως δεν θα με έχετε πάντοτε μαζί σας)» [Ματθ. 26, 11]; Μα γι' αυτό ακριβώς πρέπει περισσότερο να ελεούμε, επειδή δεν Του έχουμε πάντοτε να πεινά, παρά μόνο κατά τη διάρκεια της παρούσης ζωής μας.

Εάν όμως επιθυμείς να μάθεις εξ ολοκλήρου το νόημα των λόγων αυτών, μάθε ότι αυτά δεν τα είπε προς τους μαθητές Του, αν και εκ πρώτης όψεως έτσι φαίνεται, αλλά τα είπε αποβλέποντας στην αδυναμία της πόρνης γυναίκας που είχε περιλούσει με πολυτίμητο μύρο τα πόδια του Ιησού. Επειδή δηλαδή εκείνη βρισκόταν σε πνευματικά ατελή κατάσταση ακόμη και οι μαθητές την έφεραν σε αδιέξοδο, ο Ιησούς λέγει τους λόγους αυτούς για να την ενισχύσει και να της δώσει θάρρος. Πραγματικά, για να δείξει ότι αυτά τα έλεγε για να την παρηγορήσει, πρόσθεσε: *«τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ (: “γιατί στενοχωρείτε την γυναίκα; Διότι αυτή έκανε σε εμένα ένα καλό και αξιέπαινο έργο”)*» [Ματθ. 26, 10]. Οτι επίσης Του έχουμε πάντοτε κοντά μας το απέδειξε, όταν είπε: *«διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἶμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν (: Διδάσκοντες αυτούς να τηρούν όλες τις εντολές, που εγώ σας έχω δώσει. Και ιδού, εγώ θα είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες, μέχρις ότου λάβει τέλος ο αιώνας αυτός. Αμήν. (Θα είναι μαζί μας πάντοτε διότι αυτός είναι ο Εμμανουήλ, του οποίου το όνομα σημαίνει: Ο Θεός μαζί μας)»* [Ματθ. 28, 20]. Από όλα αυτά γίνεται φανερό, ότι για τίποτε άλλο δεν τα έλεγε αυτά, παρά για να μην καταμαράνει η επιτίμηση των μαθητών την πίστη της γυναίκας που βλάστησε μόλις εκείνη τη στιγμή.

Αλλά τώρα ας μην ασχολούμαστε με τα λόγια αυτά που ειπώθηκαν τότε για κάποιο σκοπό, αλλά αφού αναγνώσουμε όλους τους νόμους και της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης που κάνουν λόγο για την **ελεημοσύνη**, να δείξουμε μεγάλη προθυμία για την αρετή αυτήν. Διότι **αυτή απαλείφει τις αμαρτίες**: *«Πλὴν τὰ ἐνόητα δότε*

έλεημοσύνην, καὶ ἰδοὺ ἅπαντα καθαρὰ ὑμῖν ἔσται (: Πλην ὅμως δώστε τα υπάρχοντά σας ελεημοσύνη και ιδού όλα θα σας γίνουν καθαρά και το φαγητό, το οποίο θα τρώγετε, ἔστω και αν προηγουμένως δεν πλυθείτε)» [Λουκ. 11, 41]. Αυτή **εἶναι ανώτερη από τη θυσία**: «*ἔλεος θέλω καὶ οὐ θυσίαν* (: Διότι εγώ προτιμώ την προς εμένα αγάπη σας και όχι τις τυπικές θυσίες)» [Ωσηέ, 6, 6]. Αυτή **ανοίγει του ουρανό**: «*αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ* (: “οι προσευχές σου και οι ελεημοσύνες σου ανέβηκαν στον ουρανό προς τον Θεό, για να σε ενθυμείται συνεχώς”)» [Πραξ. 10, 4]. Αυτή **εἶναι πιο αναγκαία και από την παρθενία**: διότι ἔτσι εκδιώχτηκαν από τον νυμφώνα οι ανόητες παρθένοι και δι’ αυτής εισήλθαν οι φρόνιμες [πρβλ. Ματθ. 25, 8].

Αυτά λοιπόν αφού κατανοήσουμε καλά, ας σπειρούμε με γενναιοδωρία, για να θερίσουμε με αφθονία και για να επιτύχουμε τα μελλοντικά αγαθά, με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον οποίο ανήκει η δόξα στους αιώνες. Αμήν.

ΠΗΓΕΣ:

- <https://greekdownloads3.files.wordpress.com/2014/08/in-matthaeum.pdf>
- Ιωάννου του Χρυσοστόμου Ἄπαντα τα έργα, Υπόμνημα στο Κατά Ματθαίου Ευαγγέλιον, ομιλία Ν΄, Πατερικές εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς»(ΕΠΕ), εκδ. οίκος «Το Βυζάντιον», Θεσσαλονίκη 1990, τόμος 11, σελίδες 338-363.
- Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Ἄπαντα των αγίων Πατέρων, Ιωάννου Χρυσοστόμου έργα, τόμος 66, σελ. 191 -203 (ή: 92- 98του PDF) .
- <https://drive.google.com/file/d/0ByZQkrKg4yKLNGL0aDRXWHNiUDg/view>
- http://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/tools/liddell-scott/index.html
- Π. Τρεμπέλα, Η Καινή Διαθήκη με σύντομη ερμηνεία (απόδοση στην κοινή νεοελληνική), εκδόσεις αδελφότητας θεολόγων «Ο Σωτήρ», έκδοση τέταρτη, Αθήνα 2014.
- Η Καινή Διαθήκη, Κείμενον και ερμηνευτική απόδοσις υπό Ιωάννου Κολιτσάρα, εκδόσεις αδελφότητας θεολόγων «Η Ζωή», έκδοση τριακοστή τρίτη, Αθήνα 2009.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

- Η Παλαιά Διαθήκη κατά τους εβδομήκοντα, Κείμενον και σύντομος απόδοσις του νοήματος υπό Ιωάννου Κολιτσάρα, εκδόσεις αδελφότητος θεολόγων «Η Ζωή», έκδοση τέταρτη, Αθήνα 2005.
- http://users.sch.gr/aiasgr/Palaia_Diathikh/Biblia/Palaia_Diathikh.htm
- http://users.sch.gr/aiasgr/Kainh_Diathikh/Biblia/Kainh_Diathikh.htm

(Επιμέλεια κειμένου: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)